

Arrest

nr. 200 348 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 bus 13
2660 ANTWERPEN (HOBOKEN)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot weigering van een aanvraag tot herinschrijving in het bevolkingsregister.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 1 april 2010 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur.

1.2. Verzoeker wordt op 27 april 2012 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

1.3. Verzoeker meldt zich op 15 november 2012 aan bij de gemeentelijke diensten om te worden teruggeplaatst in zijn vorige administratie verblijfssituatie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 november 2012 een beslissing om verzoeker opnieuw in te schrijven in het vreemdelingenregister. Deze beslissing werd evenwel nooit aan verzoeker betekend, noch uitgevoerd.

1.5. Verzoeker meldt zich op 5 november 2014 opnieuw aan bij de gemeentelijke diensten om te worden teruggeplaatst in zijn vorige verblijfstoestand.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 april 2015 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag van verzoeker om opnieuw in het bevolkingsregister te worden ingeschreven.

1.7. Verzoeker meldt zich op 28 augustus 2015 opnieuw aan bij de gemeentelijke diensten om te worden teruggeplaatst in zijn vorige verblijfstoestand.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 september 2015 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag van verzoeker om opnieuw in het bevolkingsregister te worden ingeschreven. Deze beslissing, die verzoeker op 29 september 2015 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...]"

Betrokkene werd op 24/7/2012 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister / bevolkingsregister.

Op 28/8/2015 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 9/7/2011 tot het aanbieden ter inschrijving. De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben.

De beslissing tot weigering herinschrijving zonder bevel opgemaakt op 17/4/2015 blijft dus behouden.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9 (9BIS) van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit "

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van herinschrijving.

Dat de bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

De enkele motivering "De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben." kan onmogelijk aanvaard worden als voldoende motivering.

Dat, gezien de talloze documenten die werden voorgelegd door verzoeker, de enkele door de Dienst Vreemdelingenzaken verschaftte motivering " De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben." inderdaad geen motivering verschaft op de documenten die betrokkene heeft afgegeven, zodat de betrokkene dan ook onmogelijk de inhoud en de reden van de bestreden beslissing begrijpt.

Hier kan gewezen worden op de zeer vele documenten van de jaren 2011 en 2012.

Dat deze beslissing genomen werd dan ook genomen met schending van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2 – 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).). Het impliceert tevens dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoeker ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog

kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.3. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Hij stelt tal van bewijsstukken te hebben overgemaakt om te trachten zijn aanwezigheid in het Belgische Rijk aan te tonen, waarbij verweerder zich er niet mee kan vergenoegen te motiveren dat *“de documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijswaarde hebben”*.

3.4. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 39, §7 van de Vreemdelingenwet, is uitgegaan van het vermoeden dat een vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur het Belgische grondgebied heeft verlaten. Dit vermoeden is weerlegbaar. In casu heeft verzoeker diverse overtuigingsstukken aan verweerder overgemaakt om voormeld vermoeden dat hij ten gevolge van zijn ambtshalve schrapping door het gemeentebestuur het grondgebied zou hebben verlaten, te weerleggen. Wanneer een vreemdeling het in artikel 39, §7 van de Vreemdelingenwet vervatte vermoeden tracht te weerleggen, is verweerder ertoe gehouden in concreto te motiveren waarom de daartoe overgemaakte stukken niet kunnen volstaan. In casu dient de Raad op te merken dat verweerder in gebreke is gebleven op afdoende wijze een antwoord te verschaffen op de door verzoeker overgemaakte bewijsstukken. Zo wordt louter gesteld dat de overgemaakte stukken niet aanvaard kunnen worden *“om de reden dat zij geen enkele bewijswaarde hebben”*. Hierbij heeft de Raad er – samen met verzoeker – enkel het raden naar om welke reden verweerder van oordeel zou zijn dat aan de overgemaakte bewijsstukken geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Het komt in deze aan verweerder toe voldoende duidelijk te motiveren waarom hij van oordeel is dat aan bepaalde bewijsstukken geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, zodat verzoeker in staat kan worden gesteld deze redenen te begrijpen en hiertegen eventueel in rechte op te komen. De overgemaakte stukken worden bovendien ook niet genoemd in de bestreden beslissing, zodat verzoeker er het raden naar heeft of verweerder daadwerkelijk alle overgemaakte stukken in ogenschouw heeft gehouden. Dergelijke veralgemeende motivering kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende motivering, die voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier weliswaar een synthesenota bevindt, waarin een *“voorstel”* van een beslissing wordt opgegeven en waarin meer concreet wordt ingegaan op de overgemaakte stukken – waarbij de Raad opmerkt dat hierin wordt gesteld dat enkel bewijzen worden overgemaakt voor de jaren 2011 en 2012 en *“niks voor 2013-2014-2015”*, hoewel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat tevens stukken voor 2013 werden overgemaakt – doch dit synthesedocument kan het gebrek aan een afdoende motivering in de bestreden beslissing zelf niet remediëren.

3.5. De Raad merkt nog op dat verweerder in gebreke is gebleven een nota met opmerkingen in te dienen.

3.6. Gelet op bovenstaande, heeft verzoeker aangetoond dat verweerder – waar deze louter stelt dat de overgemaakte stukken niet kunnen worden aanvaard *“om de reden dat zij geen enkele bewijswaarde hebben”* – in gebreke is gebleven de bestreden beslissing te voorzien van een afdoende formele motivering. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook aangetoond.

3.7. Een onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet kan leiden tot een ruimere vernietiging van de bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 tot weigering van een aanvraag tot herinschrijving in het bevolkingsregister wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA